

Körmös

Az Iskolakultúra nem dicsekszik hatalmas előfizetői táborral, de a magyar kulturális folyóiratok megjelenési adatait nézve szégyenkeznünk sem nagyon kell. Négy-négy és fél millió a hozamunk. A lap évi huszonnégy számának kiadási költségeit – azt a mintegy tizenöt milliót – nem a lap eladásából fedezzük. Fenntartó híján összekönyörögjük a pénzt, pályázunk és kérünk, elvárunk, kapunk és nem. Persze leggyakrabban válaszra sem méltatnak minket.

Van aki a szerkesztésnél nehezebb és bonyolultabb lapfenntartásban segít, van aki nem, és van aki inkább akadályoz. Vannak, akik örülnek annak, hogy vagyunk s olyanok is, akik látni sem akarják a lapot, a lapgazdát, a szerkesztőket sőt az olvasóinkat. Nem mondom, hogy ez tetszik, de tudomásul vesszük, veszem. (Ebben az országban, szakmában stb.)

Manapság újólag van vagy negyvenöt pedagógiai lap, folyóirat, időszaki kiadvány. Szégyenlem, ennek a fele sem jut el a kezembe – így jónéhányról véleményem sincs. Annak mégis örülök: élnek, s vannak, akik lehetővé teszik létezésüket.

Az ellenben mégiscsak különös: némely laptárs ellenfelet lát a másokban – szóval elhiszi, hogy minket a piac minősít, és nem a szakma vagy az az a tér, amelyet képesek vagyunk kitölteni.

Ha egy pedagógiai módszert, eljárást vagy egy pedagógiai terméket csak a piac szabályoz, akkor, állítom, itt a vég. Lehet, nem is állok olyan messze az igazságtól – hogy csak a saját ügyeimnél, így pl. az Iskolakultúránál maradjak.

A legnagyobb magyar mecénás, az állam, a legnagyobb pályázati alapítványain keresztül azt üzente az Iskolakultúrának, hogy mi nem vagyunk kulturális folyóirat. Mi pedagógiai kiadvány vagyunk – amelynek külön pénzmagva van az illetékes helyen, tessék oda fordulni. (Megtettük, kaptunk kétmilliót.)

Szóval, az Iskolakultúra pénzéből épphogy a nyomdát fizetjük ki, másra éppcsak valamennyicske, vagy annyi se telik.

De még vagyunk. Talán azért, mert arról, ami a kultúra, nekünk határozott fogalmaink vannak.

Géni János